

Az én anyám csak tekintetes asszony,
Még nem is nagyságos. De a szíve
Napként ragyog. S családja kis körét
Arany szíve arannyal hinti be.

Reggeltől estig megállása sincs
Mindig dolgozik. Olyan egyszerű
Évek óta nem vett már új ruhát:
Ámde a szíve drága hegedű.

Szíve szépszavú, szelíd hegedű,
A szíve meleg napfényt muzsikál;
Szívéből egyre zeng a szeretet,
Szívéből egyre zeng a napsugár.

Nincs annál szebb, s mélyebb muzsika,
Mint az ő forró, nagy szeretete:
Aggodalommal, gonddal, gyötrellemmel,
Könnyel van minden akkordja tele.

Az a biztató, féltő muzsika
- A lelkem hallja, s érzem és tudom -
Mindig velem jár, mindig kísér engem,
A köves, rögös, bús életúton.

Érzem s tudom: óv véd, félt az anyám.
Mert gyermekeiért él egyedül.
Minden kis bűnk nagy fájdalom neki,
S akkor örül, ha velünk örül.

Lelkéből azért másnak is jut. Isten
Talán annak megmondhatója csak:
Befőttet, mézet, néhány fillért, jó szót,
Vigaszt még hány rászorulóknak ad....

Az én anyám csak tekintetes asszony.
De még dús király-asszony sem lehet
Őnála jobb őnála gazdagabb,
Mártírab, hősebb, szentebb, nemesebb.

